

Nîm Mâh

- şiirler -

Yayın Tarihi:

01.03.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Arkadaş

hangimizin canı yanıyor bu denli söyle
vurulduğumuz virane topraklarda gölgeden kan fişkırıyor
tek umudum dağın arkasında gizlenmiş çayını yudumluyor
belki gelen son yolcudur vapurda yer tutuyor

başlar firak hareketi kalpte karanlıkları aldırmandan
galibi olmayan mağlubiyetle sonuçlanır her savaş
kaldıramıyorum bu yaşam yükünü omuzlarımda
iyi bak, an olsun terk etmemeli yolunu arkadaş

Nîm Mâh

Ay'dınlık

bir kırpılır bin ağlar gözlerim
yağmur almaz nemini buluttan
bulut benim gözlerim
sözlerimde vücud bulur özlerim

bir görsem çehreni ay geceyi kuşatacak
yıldızlar söndü sanma
güneş doğmadan parlayacak
gün kararmaz artık
yoldaşımız güneş ay ve yıldız
kapanmadı bu yol bize hiç kapanmayacakak

Nîm Mâh

Beklemek (2)

Beklemek çaresiz umutla beklemek
Çaresiz kalınca gelmeyeceğini bilerek
Umutla gelmeyeceğini haykırırcasına düşünmek
Beklemek bilerek düşünmek ve gitmek

Nîm Mâh

Bir Yolcu

Bir denizde yolcu kalmaz mı
Çaresini bulsa da
Farklı yollar elde var
Gözler hep pusulada
 Denizde bir yolcu kalmazdı yalnız başına,
Terk edemez güverteyi.
Yok hiçbir liman, tutmak ister iskele,
At bir çapa...
Bütün bunlar boşa, gösterme hiç çaba.
 Farklı yollar var haritada,
Gözlerse hep pusulada.
Tek bir yön belirir elbet;
Yolları ayıran,
Hayalleri kavuşturan
Yahut uzaklaştıran.
 Yıkan geçen, bir bir silip bitiren,
Geçmişle geleceği hercümerc eden
Ve ensede yankılanan nefes gibi her ses...
Bitmek bilmeyen çığlığın anlamı neydi?

Nîm Mâh

Cesaret

Cesaretimi bekliyorum bir gün ortada
Cesedimi bırakıp da kaybolursam
Tüm yolların çıkışlarında
Varlığımı esir bilip de son bulursam
Koşturmadan durulmaz bu sular
Akar dingin esen yellerin altında
Dalgalar boğar hüzne fakat
Kulaçın bedeli ümit sermayedarsa biçare

Nîm Mâh

Deprem

Sükutun ardında bir nefes
Ve bir vatandır azadını bekleyen
O nefes ki dağları titreten
Dağı dağa kırdıran
Şu cihan sessizliğe hasret

Bir mezar ki gökten inmiş
Tabut yok, kefen yok, taş yok
Giden şehidmiş
Kalansa biçare
Toprağın sessizliği bozulmuş
Şehrin gürültüsünü kusarcasına
Bu ne feryattır; işitmeyen sağır,
İşiteninse başı kesilmiş

Nîm Mâh

Derman

Günleri ayıramazdım birbirinden
Geçtiğin yolların seyriyle
Kayıp zamanların kuşu gibi
Doğdu yine küllerinden

Fakat artık görünüyor bir başka
Kurumuş kanlar gönlüme aksa
Ciğerimizi soğuk güller yaksa
Bir yanımız medine bir yanımız aksa

Hep derdim ben derdimi
Derde derman olan derdi verdi mi
Küçük dünyada insan bu derde baksa
Yahut aldanmadan dümdüz öne atsa kendini

Fırtınaların ortasında çıkmış bir balıkçı
Kayıp suların sırları belki ondadır
Fısıldayabilir mi balıklar kulağına
Yoksa tüm çırpınışları boşa mı

Ne anlatırdı bir insan balık olsa
Derdi semaya mı yoksa sulara mı
Ya kuş olsaydı peki
Dalar mıydı suya yoksa içer miydi

Her birimiz insanız
Kelimelerle dertleri sırtlanırsınız
Dertler mi bizi sırtlanır yoksa
Derman mıdır dert insana

Nîm Mâh

Elem

Elem-i firak'ı Őuhud edipte açtım bab-ı dünyayı
Lakin addedemedi cism-u can bu hevayı

Nîm Mâh

Gecikmek

dünün benden aldıkları kaldı
yanımda şimdi benle onlar bir başıma
geziyoruz sokakta
yıldızlar bize eşlik ediyor
dillerinde selalar
fakat uzaktayız duyamıyoruz onları
duyanlar var bizi
hatırlayanlar
dün yüzümüze bakmayıp
bugün arkamızdan ağlayanlar

belki bir ömür sürdü
bu dolambaçlı yol
belki de bir hayal ürünü
kim bilir
hangi gerçekte anımız
kaldı yaşadığımız ne varsa
hatıralarımız

Nîm Mâh

Hak

Ufka bakan penceredeyim
Issız çöller gibi serin suları beklerim
Dururken kapının eşiğinde bir bardak
Çalınmış gibi hazineden sanırsın altından varak
Kaplanmış camlar pencerenin ötesinde
Görünmeyen bir dağ, çöllerin ötesinde
Çalmaya utandığım kapıdan girmez bir adım
Adım yankılanır deryâ haziresinde
Bir günün ötesini bekleyen rüzgar mı var
Bir gülün nefesinde ölmeyen seda mı
Nefesi kesilince başlar konuşmaya hakla
Halka halka yankılanır sesim deryalarda
Halka atılmış ok zehirden ateşlerle
Yok mu bi çare kesilmeyen ateşlere
Dermanı dördimin bilirim ki hakta
Kapının önünde yatar gerek yok telaş
Sular durulursa bakacağım pencereden
Etrafını halkalarla donattığınız bu dağa
Hangi hakla zulmettiniz?

Nîm Mâh

Hicran

Rüyaları işiten gözler bahsederdi varlığından
Hayatı anımsatır gönlün suskun sabahları
Gönülden bir sızı akar kan misali
Kurutur gözlerin kanallarını
yağmur gelir
Açar kendini yaprak gibi
yeşertir
Tüm bahçeyi ve bahar gelir
Her nefesinde türküler dalgalanır
semanın penceresinde
Melekler şahid olur hayatın akışına
Karşı koyamaz kimse varlığın penceresinde
İsyan eder gençliğin
Zamanın öfkesine
Hayalin sükutu altında yiten günler
Bir olur mu hiç
gözlerin şهادetiyle
Kalbin şهادeti
Zaman dursun
Sakinleşsin etraf
Gül yaprakları sararmış
Çaresini unuttuk
Şükuneti beklerken
Yeis vurursa akla
Sakladığın son umudunu
Harca da yollar kesişsin
Harca ki tükensin yeis
Ancak böyle erişirsin
Yokluğun varoluş vesilesine

Nîm Mâh

İssız Sefer

Zihnimden geçenler bir yolculuĐa sűrűklűyor
kalmışım yolda tıkanmış nefesim
bozuk saatler űtűyor susturun
kim bu karşımdaki nereye bakıyor
ÇoĐu seferinde yanlış kişiye atıyor
bir yudum hayal ű beř damla kandan
kalır mı sandın ar yűkselen cihanda
ardım sırlıslıkam yolcu gemisi geçerken çağırın beni belki binerim
belki de hayal kurar geçmişe giderim
karřılayan olmaz genelde, malum gelecekten gelmiřiz
gelecek dediĐime bakma geleceĐe gűre geçmiřiz
-nereye varacak bu gemi?
akdenizden kalkıp pasifiĐe gelmiřiz
yol űstűnde durmadan atlası da geçmiřiz
-yok mu kaptan bi mola? uzun yol tutar beni
midemi bulandırmasa da
tutar hep aynı yerde
tutarsızlık içine
bir orman peřine
dalgalanan aĐaçlar
kumdan çıkmıř sűzűlen ayaklar
durdur kaptan gemiyi
serap gűrdűm sanki
yalnız başına bir ada ve bir gemi
sessiz bir ada ve ıssız bir gemi
sirenler yol gűsteriyor bana orada kaldırımlar
kaybettiĐim ufkumu arıyorum gűzlerim kapalı

Nűm Mâh

Kalpten âlâ

Kalpten âlâ ev mi var
Câna vuslatgâh mı var
Yara açmış debdebe
Yâre burdan köşk mü var

Gelmiş umut bekleyen
Bir ümitsiz endişe
Fakrı bulmuş kovmuş hep
Cûşa gelsin diye

Söyledim yoktur medet
Gelmedin binbir gece
Dermanımı bekledim
Vermedin hiçbir kere

Kalmadım ben yeknesak
Bir de sen nârınla yak
Çare olsa geçmişe
Eylerim alem firak

Nîm Mâh

Kayboluř

Duvarlar arasında kayboldum
Pencerede bekliyorum
Kendimi yarınlara yol tutmuř
Gemilerde biliyorum
Kaptan hülyalara açılmış
Okyanus saadetten rüzgarlarla
Dans eder oturur durur
Bir pencere açıklığında
Havalanır perdeler
Ve rüzgar
Varlığını hissettirmeden
Döndürür dümeni yeniden
Kaybedilen rotaya

Nîm Mâh

Kimse

Çıkamaz adımlarla sürükleniyorum
Yolum nereye gidiyor bilmiyorum
Bir demir parmaklık olmasa da
Beni engelleyen hayal görüyorum
Dalmış gitmişim hülyalara
Gerçeklerden kaçarcasına
Kovalamazdı oysa gerçekler
Yürürdük yan yana
Her an gelir beni sorar
Yanışları yüzüme çarpa çarpa

Kalmadı artık umudum sessizlikten yana
Kimsesiz olmak da zor biliyorum
Kimse olmak da
Bir kimsenin kimsesi olmak daha zor
Bağlar duvara çözülmez düğümlerle
Açılmaz kapılar bir daha
Ama
Bir şey daha var
O kimse de kimseyse sana
Anahtarıdır düğümler özgürlüğün
Bir bahçedir gördüğün çıkmaz sokak
Sen, ne istediğini bilmeyen
Dön de yanına bir bak
Kalbini kurtaracak bu tutsaklıktan
Karamsar olma uzaksın yoksulluktan
Bu yoksulluk maddi değil dostum
Kaybediyorsun yoksa tüm dostlarını
Sana sarılmak için açılan tüm kolları

Nîm Mâh

Kördüğüm

Sanma ey gönül, için rahat olacak
Korkuların seni bulunca duyguların haşrolacak
Bir vicdan taşır insan ayağı tümsekte
Sallanır terazinin bir kefesini yüksekte

Kaçarsın duygularından ve gerçeklerden
Ama onlar seni yakalar elbet bir gün
İssiz sokaklarda yapayalnız kaldığında
Anlarsın bir başına, anlayan yok hisseden yok

Kayıp mı ettin yoksa kazandın mı
Elinden kaçırdıkların yanına kâr mı

Ses, nefes, heves ve kıyam
Dürtü aciz ve kansız, uçan bir kuş için
Bilmiyorum ne olmalı, ne yapmalı
Kördüğüm içimde

Nîm Mâh

Maphus

Hüzün taşan vakitlerde
Atiyi muğlaklık yoğurur.
Ruhtan sızan damlalar
Aşar boyumu denizlerde.

Kaybedilen bir oyunda savaşmak
Ve yenilmek
Sonucunu bilerek tercihini yinelemek,
Hüznün derinliğinde maphus...

Geleceğim, geçmişimin pençesinde
Sırtlan peşinde bir küheylan gibi
Çatlar giden yollarda dizlerim
İç çeker aynalar karşısında
Gark olmuş bir ömür bataklığında
Çırpınan kelebeğin anlam arayışında...

Seni bekledim her gece sürur ile,
Erken olduğunu bile bile gelmedin.
Kendini gizlediğin bir umut bile
Gecikmelere can suyu vermedi

Nîm Mâh

O An

Zamansız hecelerın mutlak vuku bulduğu
Bir döngünün içinden çıkmaya kendini adanmış,
Fakat her çırpınışında sarmalların içine doğru kayan
Ümitvar, bir o kadar da dertlere giriftar
Bir karıncanın hayalîydi gördüğüm düşlerimde.
 Kurtulmak nedir bilemedim
İçimdeki özveriyle dalaşır,
Hayatın kaydı yarışır,
Bir o kadar da sonuçsuzluğa alışır.
 Eserlere dokunulmaz, dokunma
bu benim parçam!
 Zamanım yetmedi.
Kendimi almaya gelen,
Yolculuğumu bilemediğim farklı bir güvertede,
Yok oluşların çok ötesinde...
Güvende miyim?
 Her daim dönüyor gün, bir gün daha geriye.
Kalmazdı gidenlerden son bir parça armağan.
Ve çıkar yol,
Girdap dolu çukurda yavrusunu bırakmış
bir karınca.
 Bazen olur, haykırışlar kavurur adımı
Bazen lekeler darmadağın hayalimi.
Kaldıramaz nefesim bu müphem geceyi,
Fırtınalar eşliğinde gelen son heceyi.
 Yıldırmadan kaldırınca beni
İşlemek gerek zihinlere her emeği
Ve artık çare bulmak
Çaresizlerin önündeki dert ekmeği.
 Farklı dünyada yaşar insan
Kendinden kaçanlarla beraber.
Her kaçışın bir öznesi,
Farklı öznelerin kendisiyle...
 Ancak kendisine yabancılaşan bu sesler
ve sözlerin ağzı prangalı.
Hayal satmaya çalışan bir çerçi,
Unutur karşılığını vermeyi.
 Bir yudum suya muhtaç kalan
Anlar kendisiyle farklı yerde...
İşte o an,
geçmişte.

Nîm Mâh

Sessizlik

Çarpışırđı gökyüzünde bulutlar
Selamlaşırđar sanırdık
Dökülünce gözlerinden yaş
Evlere kaçışırđık
Her taraf sessiz, kimsesiz
Yalnızca bir konuşan var
Gök konuşuyor yer susuyor
Yer sustukça gök suluyor
Yer sustukça susuyor
Yer, susadıkça yıldırımları
Yiyor susadıkça yıldırımları
Yıldırđıyor yedikleri dindirmiyor
Susuzluđunu

Nîm Mâh

Sular

Serin sular karıştı hüznüme
Aldı götürdü derinlere
Daldım getirdim gün yüzüne
Derin sularda boğuluyor
Gözlerim dalmıyor yüzüne
Gökyüzü ağlıyor bulutlardan
Yaş damlıyor serin sulara
Yavaş gelin bu sulara
Görünmez hüznüm bu sularda
Taştı sular taşıyan gemiden
Kaptan olmuş gelin
Korkar artık pusuladan

Serin sular karıştı hüznüme
Aldı götürdü derinlere
Serin sulara karıştı hüznüm
Daldım getirdim gün yüzüne

Nîm Mâh

Tozlu Raflar

Zor olur kalbimi açmam belki sana
Bir dökebilsem
Kendimi ifade edebilsem
Kalbimin sırrında yaşarsın
Yalnızca içimde kalan
Birkaç duygu
Tozlu raflarda

Tozlu raflar
Yoğun yüklü
Haddinden fazla
Bilmez o da değerini
Yalnızca saklar
Bir hazineyi

Bir grup haydut
Dağlamaya çalışırsa rafları
Bana haber ulaştır

Nîm Mâh

Ümit

Bakma uzaklardan dünya penceresine
Daracık sokaklar gecenin pençesinde
Bir kelim uyanır padişahın kefesinde
Bir kalem kırılır sanatçının nefesinde

Ümit yok bu yanda,
Kaybolmuş hayat
Arayan çok,
Dermanını bu derde.
Giriftar yol
Gitmeyi düşünmek bir yandan,
Akarken hayat,
Bir yanda son bulmak.

Barışmak gerek,
Düz bir yöne eğimle yönelmek,
Kaybetmenin fikriyle yanmak,
Sızan dertlerin üstesinden
Topyekûn taşımak bu derdi
Sırrına eremeden
Tedavi aramak,
Yahut onunla var olmak.

Ümidin kırınlığı feryad eder
Çare peşinde inkişaf eden bi katre su
Dermanı bulmuş çiçekler derde susar mı
Derdiyle barışana olur mu çare su

Yaşamak vazifesi edinmiş bir gül kan ağlar
Verilmez mi gönlü kan ağlayan yâre su
İcab eden dermanı dışarıda arama
Kaynamaya gelmez bir damla su

Ümidin kırınlığı içime su serper
Varsa bir çıkış, sızar damla damla
Dermanı bulmuş çiçekler derdini sorar
Derdini bilen, dermana bakar mı?
Dert ise, yaşama vesilesi.

Nîm Mâh

Yolculuğumuz

Bulutlardan haber var mı ey yolcu
Geldiğin yol düz değil
Göğe uzanan bir deniz
Kendimle baş başa bir kayıktayım
Yanıma yanaşır sessiz sessiz
Yok der ben de oraya gidiyorum
Bilmeden çıkmışız yola
Birbirimizi görmeden
Farklı kutuplardan ama
Aynı hedefe
Hedefimiz özde de bir
Sözde de
Cismen de bir olsaydı keşke
Ama göremediğimiz bu resimde
Ufkumuz değişiyor gitgide
Olamaz, başladığın yere gelmişim
Olamaz, başka bir yere gelmişim
Ben bulutları hedefledim çıkarken
Gele gele ücra bir kente gelmişim
Geldiğim yer pek debdebeli dostum
Ruhumu bunaltıyor
Ruhum bunalıyor
Kimsesizliğin ortasında
Bulamıyorum kendimi
Bu zenginler yurdunda
Tutamıyorum kendimi
Ne sen beni gördün
Ne de ben seni

Nîm Mâh

Zihnimdeki Prangalar

Zihnimdeki Prangalar

Yorgunluk, zihnime vurulmuş bir pranga
Kilidi yok, çözmeye gücü yeten tek
Bi çare var ancak kurtulmaya ne hacet
Bir tövbe ile dile gelir nedamet
Fakat ayrı bir tonda
Kayıp şarkıların silahıyla
Vurulmuş bir ergen gibi
Ruhunun ufuklarında
Süzülmekte
Düşmekte
Ve ansızın
İrkilip uyanmakta
Belki de budur kaderi
Geri dönülmez yolların bedeli
Bir akşamlık yolda
Uyumak
Çaresiz bakışların eşliğinde
Suskunluğun
Asaletini kaybettiği nokta

Nîm Mâh